

ת"פ 1943/02/14 - המאשימה - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד הנאשם - גמל סרחאן, הובא באמצעות שב"ס, על - ידי עוה"ד עינת אלמלם

בית משפט השלום ברמלה
ת"פ 1943-02-14 משטרת ישראל תביעות- שלוחת
רמלה נ' סרחאן(עציר)

בפני בעניין:
כב' השופטת רבקה גלט
המאשימה - משטרת ישראל תביעות-
שלוחת רמלה
על - ידי עוה"ד יעקב שטרנברג

נגד
הנאשם - גמל סרחאן (עציר) הובא
באמצעות שב"ס על - ידי עוה"ד עינת
אלמלם

נוכחים: באי כח הצדדים

הנאשם - הובא באמצעות שב"ס

גזר - דין

הנאשם יליד 1989, הורשע על פי הודאתו בעבירה של התפרצות לפי ס' 406 (ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), וגניבה לפי ס' 384 לחוק.

לפי עובדות כתב האישום, ביום 19.11.13, בשעה 19:00 או בסמוך לכך, נכנס המתלונן לביתו ברחוב שלמה המלך 117 בלוד, ושכח את מפתחות הדירה מחוץ לדלת. בין המועד הנקוב לערב המחרת, התפרץ הנאשם לדירת המתלונן באמצעות שימוש במפתח, וגנב מחדרה של אחות המתלונן תכשיטים הכוללים: עגילי זהב עם פנינים, טבעת יהלום, צמיד זהב, 2 עגילי כסף משובצים אבנים, טבעת מכסף, 2 עגילי זהב קטנים, ותליון משובץ באבני טורקיז.

כתב האישום הוגש רק לאחר חלוף מספר חודשים מאז ביצוע העבירה, וזאת בעקבות גילוי טביעות אצבע של הנאשם בזירת העבירה. בד בבד עם הגשתו הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים, והנאשם עצור מאז יום 28.1.14.

ב"כ התביעה טענה לחומרת העבירה, וציינה שמדובר ברכוש יקר ורב ערך. הנאשם ניצל הזדמנות שנקרתה לפניו, כששכח המתלונן את מפתח הדירה, בצד החיצוני של הדלת. הנאשם אינו מתגורר בסמיכות לדירת המתלונן, ולא היתה לו כל סיבה כשרה להגיע לשם, אלא במכוון. נטען כי העבירה פגעה בזכות הקניין, האוטונומיה והפרטיות של המתלונן וגלום בה פוטנציאל לאלימות. הנאשם לא נטל אחריות, ולאורך מרבית החקירה שמר על זכות השתיקה. הנאשם צעיר בגילו, אך צבר ארבעה רישומים פליליים קודמים בין השנים 2004-2009, בגין עבירות רכוש, סמים, בריחה ממשמורת חוקית והתנהגות פרועה במקום ציבורי, ואף ריצה מאסרים. הנאשם מקיים אורח חיים שולי ויש להניח כי התמכרות לסמים מובילה לביצוע העבירות. נטען כי לא מתקיימים שיקולי שיקום בעניינו של הנאשם וכי הרשעותיו הקודמות לא מנעו ממנו לבחור שוב באותה הדרך. לאור האמור, נטען כי המתחם ההולם נע בין 12-24 חודשי מאסר, ואילו בעניינו, העונש המתאים אינו נמצא ברף הנמוך בטווח, נוכח עברו הפלילי. ב"כ התביעה עתרה להטלת עונש צופה פני עתיד ופיצוי למתלוננים. מטעם התביעה הוגשה אסופת פסיקה.

ב"כ הנאשם טענה כי התמונה שמציירת התביעה אינה נכונה, הנאשם אינו מכור לסמים, ויש לשים לב לכך שהרשעתו האחרונה היא משנת 2009. לטענתה, אין מקום להליך שיקומי בשל הרקע האישי של הנאשם, ולכן לא עתרה להגנה למתן תסקיר בעניינו. נטען כי ההתפרצות לא בוצעה בתחום רב, אלא הנאשם פשוט התפתה למראה המפתח שבדלת. טרם המעצר הנאשם עבד למחיתו וניסה לשקם את חייו. הנאשם נמצא במעצר מזה שמונה חודשים, ותפקודו תקין. טרם המעצר הנאשם התחתן, וחש צורך רב לפרנס את המשפחה. הוא הודה בכתב האישום, וחסך זמן שיפוטי יקר ובכך גם נטל אחריות למעשיו. מתחם העונש ההולם את העבירה בנסיבותיה נע בין 3 חודשים לשנת מאסר, ועל כן יש מקום להסתפק בימי מעצרו ולהשית עליו עונש צופה פני עתיד. גם מטעם ההגנה הוגשה אסופת פסיקה.

הנאשם בדבריו האחרונים הצר על מעשיו, והביע רצון לגשת לטיפול לאחר שישתחרר.

מתחם העונש ההולם -

על חומרתה של עבירת ההתפרצות לדירת מגורים, אין צורך להרחיב. בע"פ 7453/08 מד"י נ' אאזנה (31.12.08) אמר כב' השופט מלצר:

"לגישתי, כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבנות של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של האדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם. נזקים אלו עולים לפרקים בחומרתם אף על עצם אובדן הרכוש בשווי כזה או אחר. דברים ברוח זו נאמרו בע"פ 46/84 מדינת ישראל נ'

סבב, פ"ד לח (4) 752, בעמ' 753-754:

"בעת מתן גזר הדין אסור לבית המשפט להתעלם מעגמת הנפש והבהלה הנגרמות לתושבים שלווים בעטין של עבירות אלה, לחשש של מאות משפחות לעזוב את ילדיהן המפוחדים לבדם בבית בעקבות החוויה הטראומטית שפקדה אותם או את שכניהם, ומהצער שנגרם עקב אובדן רכוש בעל ערך סנטימנטאלי".

ברע"פ 3063/11 כהן נ' מד"י, אמר כב' השופט רובינשטיין:

ענישתו של המבקש בעבר לא הרתיעה אותו מביצוע עבירות נוספות, ועל כן אין מקום ליתן משקל של בכורה לשיקומו של המבקש מחוץ לכתלי הכלא. יתרה מכך, עבירות התפרצות למעונו של אדם וגניבה או נסיון לגנוב את תכולתו, מתרחשות בחלק ניכר מדי יום בלא שעולה בידיהן של רשויות האכיפה לאתר את העבריינים. והנה בינתיים בא אדם לביתו, מוצא מהפכת סדום ועמורה, ומי שלא עמל ולא טרח בו עמד עליו לגזול יגיע של הזולת ולגרום לו חסרון כיס, מפח נפש ואימה. על כן לא יתכן, אלא בהתקיים נסיבות חריגות במיוחד, כי כאשר נלכד העבריין בעבירה מסוג זה, ייגזר עליו עונש שאינו מאסר בפועל, ואין בכך חידוש; קל וחומר, כאשר למבצע העבירה עבר פלילי עשיר.

ואכן, בית המשפט העליון מתייחס בחומרה לעבירת ההתפרצות, ובעיקר כאשר מדובר בפריצה לביתו של אדם, כפי שעולה מן הדוגמאות שלהלן:

ברע"פ 4156/13 בוחניק נ' מד"י (12.6.13), המדובר היה בנאשם שהתפרץ לדירת מגורים וגנב מתוכה רכוש וכסף רב. כשנעצר נתפסו על גופו סמים מסוכנים מסוג חשיש והרואין. בית משפט השלום גזר עליו מאסר בפועל למשך 7 חודשים, למרות קיומו של עבר פלילי מכביד, מתוך התחשבות בכך שהחל בתהליך גמילה, חודשיים לפני מתן גזר הדין. בבית המשפט המחוזי נקבע כי המתחם ההולם לעבירה נע בין 12-24 חודשי מאסר והוחמר העונש ל-14 חודשי מאסר. עונש זה אושר אף בבית המשפט העליון.

ברע"פ 2037/08 באזוב נ' מד"י (פורסם בנבו), דחה בית המשפט העליון בקשתו של נאשם לרשות ערעור על גזר דינו שבו הוטלו עליו 12 חודשי מאסר בפועל, זאת למרות חרטתו, נסיבותיו האישיות הקשות, והיעדר עבר פלילי משמעותי.

ברע"פ 8519/11 ויצמן נ' מד"י (פורסם בנבו), נדחה ערעורו של הנאשם על העונש שנגזר עליו ואשר עמד על 20 חודשי מאסר בפועל.

בע"פ (נצרת) 426/09 תק-מח 2457(1)2010, התקבל ערעור המדינה על קולת העונש שעמד על 9 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי החמיר את עונשו של הנאשם והטיל עליו 20 חודשי מאסר, זאת נוכח נסיבותיה החמורות של העבירה שהיתה כרוכה בקשירת קשר ומסירת ידיעות כוזבות, ונוכח עברו המכביד.

עמוד 3

ברע"פ 3228/12 וסילנקו נ' מד"י (תקדין מיום 29.4.12) הותיר ביהמ"ש העליון על כנה את הכרעת ביהמ"ש המחוזי שהטיל שנתיים מאסר והפעיל מע"ת למשך שנה.

ברע"פ 7709/12 הותיר ביהמ"ש העליון על כנה את הכרעת בימ"ש קמא, לפיה הוטלו על הנאשם 22 חודשי מאסר וכן פיצוי בסך 150,000 ₪, בגין התפרצות לעסק וגניבת ציוד רב ערך.

ברע"פ 8519/11 ויצמן נ' מד"י (פורסם בנוב), נדחה ערעורו של הנאשם על העונש שנגזר עליו ואשר עמד על 20 חודשי מאסר בפועל.

ברע"פ 659/13 אביכזר נ' מד"י (28.1.13) נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בביצוע עבירות של התפרצות למקום מגורים וגרימת חבלה לשוטרים שלכדוהו, ונדון ל-14 חודשי מאסר בפועל.

ברע"פ 5090/13 נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בביצוע עבירות של התפרצות למקום מגורים, שעה שתלויים נגדו 3 מאסרים על תנאי בני הפעלה. הנאשם נדון ל-20 חודשי מאסר בפועל, ועונשו הוקל במעט בבית המשפט המחוזי. העונש אושר בבית המשפט העליון.

בערכאות הנמוכות, חזרו בתי המשפט פעמים רבות על הקביעה כי מתחם העונש ההולם את עבירת ההתפרצות לדירה, נע בין 12 עד 24 חודשי מאסר (ראו למשל: ת.פ. 7177-03-12 מד"י נ' שמש (18.11.12); ת.פ. 16687-08-12 מד"י נ' טומשצוק (14.7.13); ת.פ. 28679-09-09 מד"י נ' מוסלמאן (30.4.13); ת.פ. 52421-07-12 מד"י נ' קוליה (4.11.12); ת.פ. 5594-09-13 מד"י נ' לב ארי (2.7.14); ת.פ. 26462-03-13 מד"י נ' געדי ואח' (26.2.14); ת.פ. 48618-05-12 מד"י נ' כהן (30.4.13).

בעפ"ג 5599-04-14 (מחוזי לוד), בית משפט השלום קבע מתחם לעבירות התפרצות, ניסיון לגניבה, החזקת כלי פריצה והפרת הוראה חוקית, הנע בין 10-24 חודשי מאסר בפועל. הנאשם נדון ל-10 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי הותיר את העונש על כנו.

בע"פ 748-03-14 (מחוזי נצרת) מד"י נ' עתאמלה (1.4.14) נקבע כי מתחם העונש ההולם את העבירה נע בין 12-30 חודשי מאסר בפועל.

לצד כל האמור, הגישה ב"כ הנאשם לעיוני מספר החלטות של בית משפט השלום, בהן נקבע כי מתחם העונש ההולם קל מזה שציינה התביעה:

בת"פ 13842-12-12 מד"י נ' קקזנוב (13.6.13) נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 5-24 חודשי מאסר בפועל. הנאשם צעיר כבן 22, בעל עבר פלילי, נדון לעשרה חודשי מאסר בפועל.

בת"פ 29454-01-13 מד"י נ' דאר מוסא (16.7.13), נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 6-13 חודשי מאסר בפועל לכל אישום. הנאשם שהיה חסר עבר פלילי והורשע בשתי עבירות התפרצות תוך שהיה שלא כדין, נדון ל- 18 חודשי מאסר בפועל.

לדעתי, אין בהחלטות אלה כדי להוביל לקביעת מתחם קל יותר משנקבע בשורה ארוכה של החלטות כפי שהבאתי למעלה, מה גם שבמקרים לא מעטים אושר המתחם האמור אף בערכאות הערעור. יחד עם זאת, אקח בחשבון את ההפניה להחלטות בית המשפט העליון בהן הוטלו בסופו של יום עונשי מאסר קלים מעט יותר, משצוין לעיל:

ברע"פ 4600/12 ישיאב נ' מד"י (13.6.12) הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות לדירה, החזקת כלי פריצה והכשלת שוטרים שערכו מרדף אחריו. לנאשם 2 הרשעות קודמות. בבית משפט השלום נגזר דינו ל-5 חודשי מאסר והעונש אושר בערכאות הערעור.

ברע"פ 5326/12 סיאם נ' מד"י (7.8.12) הורשע הנאשם בשתי התפרצויות לבתי עסק והתפרצות לדירה. הנאשם ללא עבר פלילי, אך המלצת שרות המבחן לא היתה חיובית. נגזרו 15 חודשי מאסר וערעוריו לבית המשפט המחוזי והעליון, נדחו.

ברע"פ 4309/13 בלעום נ' מד"י (8.6.13) הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות לדירה וכן החזקת אבזר של תחמושת ונדון ל-10 חודשי מאסר. הנאשם ערער על חומרת העונש בשל העובדה שבעברו הרשעה יחידה ולא ריצה מעולם מאסר. ערעוריו נדחו בבית המשפט המחוזי והעליון.

ברע"פ 8671/12 אבו נ' מד"י (19.12.12) נדון הנאשם בבית משפט השלום ל-10 חודשי מאסר בפועל, בגין התפרצות לדירה, הסתייעות ברכב לשם עבירה והחזקת סכין. בית המשפט המחוזי הפחית את עונשו ל-7 חודשי מאסר בפועל בשל עקרון אחדות הענישה ובשים לב להליך גמילה שעבר ולעברו שאינו מכביד במיוחד. העונש אושר בבית המשפט העליון.

בענייננו, הנאשם טוען כי נסיבות ההתפרצות הן קלות וחסרות תחכום, וכי יש לשקול לטובתו את העובדה שנקלע למצב שבו התפתה לעבירה. לצערי אינני יכולה לקבל טענות אלו.

הטענה לפיה מפתחות שנתרו תלויים על דלתה של דירה מהווים פיתוי להתפרץ לתוכה, באופן שיש בו כדי להיחשב כנסיבה מקלה, היא טענה המתעלמת קליל ממצוקתו וחולשתו של קרבן העבירה.

לא ניתן להתעלם מכך שהנאשם ניצל את חולשת המתלונן ששכח את מפתח דירתו בדלת, חדר לדירה ביתר קלות וגנב מתוכה תכשיטי זהב ופנינים שיש להניח כי היו בעלי ערך רב לבעליהם.

הרכוש לא הושב לבעליו.

מקום ההתפרצות אינו מצוי בסמוך לבית הנאשם, ויוצא מכך, שהגיע למקום ללא כל הסבר המניח את הדעת.

לצד האמור, יינתן משקל מסוים לעובדה שההתפרצות לא בוצעה באופן ברוטאלי, אלא על ידי פתיחת הדלת בדרך הרגילה, ללא גרימת נזק.

לנוכח כל האמור, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם את העבירה, נע בין 10-24 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים לנאשם -

למרות גילו הצעיר יחסית של הנאשם, הוא הספיק לצבור הרשעות קודמות לא מעטות, ועברו הפלילי יישקל לחומרא:

בשנת 2004 הורשע וחתם על התחייבות בת.פ. 221/03 (שלום - נוער, רמלה) בעבירה של התנהגות פרועה במקום ציבורי.

בשנת 2005 הורשע וחתם על התחייבות בת.פ. 9133/05 (שלום- נוער, עכו) בעבירה של בריחה ממשמורת חוקית ובריחה ממעצר.

בשנת 2006 הורשע בת.פ. 106-06 (שלום-נוער, רמלה) בעבירה של פריצה לרכב בכוונה לגנוב, ניסיון לשב"ר, וסחר בסמים. הוטל עליו מאסר בפועל למשך 18 חודשים.

בשנת 2009 הורשע בת.פ. 1247/09 (שלום רמלה) בשתי עבירות של סחר בסמים ונדון למאסר בפועל לתקופה של 19 חודשים.

אמנם הנאשם לא נושא על שכמו מאסר על תנאי בר הפעלה, אך ניתן היה לצפות שמאסרים ממושכים שריצה בעבר, ירתיעוהו מביצוע העבירה, ולא כך היה.

בעניינו של הנאשם לא מתקיימים שיקולי שיקום, של ממש. הנאשם לא עתר למתן תסקיר שרות המבחן ועל כן לא הובאה בפניו תמונה עשירה של נסיבות חייו. מטיעוני באת כוחו עלה כי הרקע האישי שלו הוא שהוביל אותו לביצוע העבירה, אך לאחרונה הוא נשא אשה ויש בכך כדי ללמד לטענתו, ששינה אורחותיו, שכן בכוונתו לפרנס את משפחתו בדרך נורמטיבית.

לטובת הנאשם אתחשב בכך שהקים משפחה לאחרונה.

הנאשם שוהה במעצר עד תום ההליכים, כבר כמעט 9 חודשים.

במכלול הנסיבות אני סבורה כי יש להטיל על הנאשם עונש הולם אשר ישקף את האינטרס הציבורי למנוע הישנות העבירה.

אשר על כן אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר בפועל למשך 13 חודשים, החל מיום מעצרו 28.1.14
 - ב. 9 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות רכוש מסוג פשע.
 - ג. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות רכוש מסוג עוון.
- כיוון שהנאשם כלוא כבר תקופה ארוכה, לא ראיתי לנכון לפסוק פיצוי כספי.

זכות ערעור לבית משפט המחוזי תוך 45 ימים

ניתן היום, כ"ו תשרי תשע"ה, 20 אוקטובר 2014, במעמד הצדדים.